

Karafiáth Orsolya

LIKE A HURRICANE

(Sosem ér véget)

A Nagy Vihar aznap délután tört ki,
mikor újra szerelmes lettem
a harminc évvel ezelőtti Bryan Ferrybe.
„Hú, de izgalmas! Ez jel, értem is, nekem szól.”
Ezt gondoltam a védett házban, a sziklán.

Neil Youngé az eredeti verzió,
de a Bryan-é robban, pusztít, betör.
A hatméteres hullámok. A gekkók sikolya.
A homokba csapódó, félérett kókuszdiók.

Jön majd valaki, és engem is elragad!
Nagy Történet lesz, sorsfordító!
Megváltozik minden, az lesz az élet, gondoltam,
épp mikor egy hatalmas villámtól
beroskadt a mellettem lévő bungaló.

Izzott a színpad az utolsó turnén, lángolt,
és tudták mind, soha többé nem lesz hasonló.
Nem is lett. Bryan nem sokkal a koncert után
megnősült, és feloszlott a Roxy Music.

(A sztori)

Joe az úton szedett fel, cigiért mentem,
őrült vagyok mondta, ebben az esőben!
Aztán csak ültünk a bárban. Másnap is.
Nem egy Bryan. És tessék. Érthetetlen.

Hozzám ér, nem ér, nem is beszélünk,
aztán mosoly, ez hat, régi történetek.
Minden elmúlt, kezdődik más, ugyan már.
A pillantások! Villám! Velem, veled.

„A szerelem túlértékelt és unalmas.
A szerelem az reggeli, ebéd, vacsora.
A szerelem olyan, hogy te is lehetnél.
Te vagy. Nem is. Csak a vihar miatt.”

Néztük Joe-val az összeomlott bungalót.
Ha majd eláll, együtt megnézzük, belül milyen!
Nevettem, mint aki boldog.
Pedig tudtam, megint beérem ennyivel.

MEGINT

„Mindig a partról beszélek, onnan,
ahol egyértelmű a bekent háta egyencsillogása.
Nem hagyatkozom a hullámokra soha.
Bennem az apró kövek kényelmes egymásutánja.”

Így beszélek, mert így fegyelmezett.
Az erő vonzó, az erő magnetikus, az erőm egy akarnok.
Kell az erős beszéd, ismétlem, sulykolom.
Hidd el! Mondom újra, újra. Míg meghalod.

(„Ha meghallottad, kérlek, inkább ne értsed.
El akarok gyöngülni! Süllyedni!” Ezt halld belőle.
Ez is erős hang, elég öblös, elég mély, ugye?
Ne segíts. Magamtól nem megy úgyse.)

Közel, közelebb, hogy jobban lássalak.
Féltékeny ellenfény, hátráltat, lefog.
Bár világos: erő az is, mi visszatart.
Nincs új a vágyban. Csodálatos.

Itt a szerelem! Ilyen, felismerem.
A víz vibrál a lázas planktonoktól.
Összesodródtak, de mindegyik külön ragyog.
Elfordulok, nehogy szépségük megbomoljon.

© Fortepan, Urbán Tamás